

„De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett” (Ef 2,4-5)

Isten, az Úr megjelent Mózesnek a Sínai hegyen, és e szavakkal nyilvánította ki, hogy ki is Ő: „Jahve, Jahve irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben” (Kiv 34,6). A héber Biblia ennek az irgalmas szeretetnek a leírására egy olyan szót használ (*rahmân*),

amely az anyaméhet idézi, ahonnan az élet fakad. Isten „irgalmasnak” nevezi magát, és ezzel elmondja, mennyire gondját viseli minden teremtményének, akár egy édesanya gyermekének: szereti, vele van, óvja és gondoskodik róla. A Biblia egy másik szót is használ (*chesed*),

hogy még inkább kifejezze az irgalom-szeretet jellegét: hűség, jóakarat, jóság, szolidaritás.

A Magnifikátban Mária is a Mindenható irgalmáról énekel, mely nemzedékről nemzedékre megmarad (vö. Lk 1,50).

Jézus is beszél Isten szeretetéről, és azt mondja, olyan, mint egy „Atya”, aki velünk van és odafigyel minden szükségünkre, kész megbocsátani, és mindent megad, amire szükségünk van: „fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.” (Mt 5,45) Szeretete valóban „nagy” és „gazdag”, ahogy olvassuk az efezusiakhoz írt levélben, amelyből az élet igéjét vettük:

„De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett”

Pál szinte örömujjongásban tör ki Isten rendkívüli tetteit látva: halottak voltunk és életre keltett,

új élettel ajándékozott meg minket.

Az emberiség tragikus körülmények között élt a vétkek és a bűnök terhe alatt, rossz és önző vágyak fogságában, az Isten ellen lázadó rossz erők hatalmában. Isten azonban nem bünteti meg, hanem életre kelti: nem a harag vezérli, hanem az irgalom és a szeretet.

Jézus már utalt erre, amikor elmondta a példabeszédet a két fiú apjáról, aki tárt karokkal fogadta vissza embertelen körülmények közé süllyedt kisebbik fiát. Ez hangzott el a jó pásztorról szóló példabeszédben is, aki az elveszett bárány keresésére indul, vállára veszi és hazaviszi; vagy az irgalmas szamaritánus története is, aki bekötözte a rablók kezére került ember sebeit (vö. Lk 15,11-32, 3-7; 10,30-37).

Isten, az irgalmas Atya, akiről a példabeszédek szólnak, nem csak megbocsátott, hanem fia, Jézus életét ajándékozta nekünk, az isteni élet teljességét.

Ezért zeng a hála himnusza:

„De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett”

Az élet igéje hallatán a mi szívünkben is öröm és hála törhet fel, mint annak idején Pál és az első keresztény közösség szívéből. Isten mindannyiunknak megmutatja, hogy „gazdag az irgalmasságban”, és „nagy szeretetéből” kész megbocsátani és újra bízni bennünk. Nincs olyan helyzet – bármilyen bűnös, fájdalmas vagy magányos körülmények között legyünk is –, hogy Ő ne lenne velünk, ne szegődjön mellénk az úton. Mindig bizalommal van irántunk, lehetőséget ad és erőt, hogy föltámadjunk és mindig újrakezdjünk.

Ferenc pápa két évvel ezelőtt március 17-én az első Úrangyala imádság alkalmával Isten irgalmáról beszélt. Aztán újra és újra előhozta ezt a témát. Akkor így szólt: „Isten arca egy irgalmas Atya arca, aki mindig türelmes... megértő, aki vár ránk és soha nem fárad bele, hogy megbocsásson...” Rövid üdvözlését így zárta: „Ő szerető Atya, aki mindig megbocsát, aki irgalmas szívű mindannyiunk iránt. Tanuljunk meg mi is irgalmasnak lenni mindenkivel.”

Felhívása konkrét útmutatás számunkra, hogy hogyan éljük meg ezt az ígét.

Ha Isten gazdag az irgalomban és nagy szeretettel van irántunk, akkor mi is arra kapunk meghívást, hogy irgalmasok legyünk a többi emberrel. Ha Isten szereti a rosszakat is, akik az ellenségei, akkor nekünk is meg kell tanulnunk, hogy szeressük azokat, akik nem „szeretetreméltóak”, sőt még az ellenségeinket is. Talán nem azt mondta Jézus: „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak”? (Mt 5,7) Nem azt kérte: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas”? (Lk 6,36) Pál is arra hívja meg az Istentől kiválasztott és szeretett közösségeket, hogy öltsek magukra „az irgalmasságot, a jóságot, alázatot, szelídséget és a türelmet” (Kol 3,12).

Ha hiszünk Isten szeretetében, akkor mi is tudunk majd szeretni, és felebarátaink mellé állunk a fájdalmas helyzetekben és a szükségben, mindent megbocsátunk, oltalmunkba vesszük őket és gondoskodunk róluk.

Ha így élünk, tanúságot teszünk Isten szeretetéről, és akivel találkozunk, annak segítünk fölfedezni, hogy Isten gazdag az irgalomban és iránta is nagy szeretettel van.

Fabio Giardi OMI

/forrás: www.fokolare.hu/